

Tứ Tuyệt

Em giận làm anh cũng héo hon
Chiều Thu đi quét lá trong vườn
Quét anh mà được em mừng lắm?
Thôi nói từ nay em-nhớ-thương!

Em giận, soi gương thấy thế nào?
Thấy em hay thấy một-chiêm-bao?
Đời dang dở mới đời-nên-có (*)
Tình dở dang thì đâu có sao!

Em giận, con mèo cũng giận anh
Nó nằm nhắm mắt giấu trời xanh
Để anh nhìn mãi chòm mây trắng
Để nhớ em quàng cổ áo laine...

Để nhớ em thời em nhảy dây
Sân trường gió nổi lá vàng bay
Cái mùa khai giảng sao mà nhớ!
Tà áo dài em ai giặt giặt?

Em giận...hành lang bỗng rộng dài
Để rồi từ đó mất tương lai...
Người đi cải tạo, người kinh tế
Bốn thập niên bàn tay trắng tay!

Em giận anh em về Đức Trọng
Về Dran, về tới Filnôm
Fiyan đất đỏ vàng bông bí
...và lá ngô mờ trong khói sương!

*Anh tự dựng làm thơ tứ tuyệt
Tuyệt tình? Tuyệt nghĩa? Tuyệt vời em!
Mình em duy nhất anh yêu quý
Nước mắt có lần chảy ngược lên...*

Anh biết Tình Yêu là Tuyệt Diệu
Tại em kỳ diệu cũng kỳ duyên
Tại em hiền hậu anh từng nghĩ:
Núi Rực Hoa Quỳ...cũng tại Em!

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Hồ Dzếnh: "Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở, Tình mất vui khi đã vẹn câu thề".